

čul, kakó je govoril ta umazanec? Da je nosil črno haljo, menil bi, da se slini okrog tebe nemški predikant. Škoda, da ni hlapcev tu. Dal bi ga ukleniti in nekoliko položiti na tezalnico. Bog zná, kakšna mrhovina je to!»

»Zgolj ošabnost, vaša milost«, odgovorí sluga ponižno. »V tem pogorju je dosti slobodnih kmetov, in vsak izmed njih je dôkaj ošabnejši od vicedoma ljubljanskega. Pa je res takó!«

»Jih že ukrotimo! In če količkaj zaslutim, da tičí med njimi kaj krive vere, tedaj bode premalo temnic na loškem gradu, in naj so vsi slobodni kmetje! Kdo pa prihaja tu zopet? Pravo čudo bode, če ugleda danes divjačino moje okó!«

Po ravno tisti stezi, po kateri je prej prišel ogljar, bliža se kanoniku mlada deklica. Ugledavši lovca, obstane plaha sredi steze in povesi okó pred njega pogledi. Svet mož je bil kanonik Amand, vendar pa ni mogel krotiti svojih pogledov in ne prikrivati začudenosti ob lepoti dekletovi. Ničesar ni izpregovoril, in ko je ona končno dvignila okó, tedaj jo je še vedno gledal in gledal ter ji takó izvabil na deviško lice rdeče rože deviške sramežljivosti.

»Kaj hočeš tu?« vprašal je rahlo.

»Za bratom grem!« odgovorila je tiho. »Ali ni prišel tod mimo?«

»Ta ošabni ogljar je tvoj brat? Govoril je zeló prešérne besede! Toda zaradi tebe mu bodi oproščeno!«

Še jo hoče nekaj vprašati, ali zdajci se oglasé psi v dolini, in takoj odmeva gozd od njih zvonjenja.

»Proti nam se vleče!« vzklikne Amand, »daj mi puško, Conrade!« In lovska navdušenost se mu zažarí iz očesa!

(Dalje prihodnjič.)

Dvojno potovanje.

Srečna lastavica!
Kamor si želiš,
Brzih ti perutij
Lahko poletiš.

Glej, po širem svetu
Hodim tudi jaz,
Kamorkoli kliče
Drugih me — ukaz!

L. Habětov,

